

Met haar helder oordeel heeft mevrouw Reeze genoegzaam begrepen, dat ze hem niet mag bezighouden met hallucinatie's of opgeschroefde geestdrijving. Ze moet hem de waarheid leeren kennen en de feiten, door de mannen der wetenschap op spiritualistisch gebied verzameld en te boek gesteld, deze legt ze hem voor ter overweging en verwerking met zijn gezond verstand.

Die arbeid zal hem brengen aan de grens van 't onzichtbare en den strijd van heengaan en scheiden lichter maken. —

De eenvoudige vrouw met haar warm hart begrijpt niet geheel het groote werk van barmhartigheid, dat zij verricht. Zij weet niet ten volle, hoe zij een hecht en sterk gebouw van stofvereering sloop en onttakelt en 't onbruikbaar materiaal doet henen stuiven over heg en steg.

Zij begint hem vreemd te worden, die oude bezitting, eenmaal zóó groot, eenmaal zijn wereld. Hij gevoelt zich zachtens aan niet meer thuis in zijn huis van wéleer en 't komt hem voor, als zag hij 't in vogelvlucht, klein, o bitter klein, en opziend in 't mooie blauw van dien heerlijken lentedag, vraagt hij vol verbazing zichzelf af: „Was dat eenmaal mijn alles, — mijn heden en mijn toekomst?” — — — — —

Eindelijk staakt ze haar lectuur, zooals elken dag, op het uur, dat bijna haar taak is afgedaan.

Half droomend ziet hij naar buiten, en zij stoort hem niet.

Het klaar-held're licht werkt als hypnose op zijn zwak organisme; levensmoe sluit hij de oogen en een oogenblik later slaapt hij in, zoo kalm en stil, alsof geen lichaamlijden zijn trouwe metgezel is.

Mevrouw Reeze ziet het en aandachtig slaat ze hem gade. Weerloos als die man daar ligt, volkomen machteloos tegenover leed en sterven, heeft ze innig medelijden met hem en een groot en rein gevoel van sympathie komt warm in haar. Dan vloeien tranen rijkelijk en mild en vouwt ze de handen, even slechts, één oogenblik en, ze bidt!

„Heere God, laat het werk spoedig geschieden, en gij, geesten, vol liefde en mededoogen, sta hem bij!”

't Is een bede, gesproken door ééne, die in navolging van den „grooten Meester” vraagt; „Wie is mijn broeder”; want nu weet ze het, ze heeft hem lief!

Ja, den man daár heeft ze liefgekregen met die liefde, welke een glans heeft van 't heilige. — —

Een paar stappen komt ze nader. — — Zacht en zonder geruisch bijna is ze bij hem. Elk zijner trekken neemt ze in haar hersenen op, om die te bewaren voor de toekomst.

Ach, dat hij nu haar broeder ware volgens de wetten der natuur, ze knielde dan, zooals Eva deed, en.....

Onverwacht wendt hij 't hoofd naar haar, alsof haar blik hem deed ontwaken.

Ze verschrikt en aarzelend zegt ze:

„k Dacht, dat u sliep, mijnheer!”